

סיפור על נהג אוטובוס שרצה להיות אלוהים

מתוך: "הקיטנה של קנלר", מאת אתגר קרת

זה סיפור על נהג אוטובוס אחד שאף-פעם לא היה מוכן לפתוח את הדלת לאנשים שאיחרו את האוטובוס. הנהג הזה לא היה מוכן לפתוח את הדלת לאף אחד. לא לתיכונים עצורים שהיו רצים במקביל אליו ותוקעים בו מבטים עצובים ובטח שלא לאנשים עצבנים עם דובונים שהיו דופקים על הדלת בכוח כאילו שבכלל לא איחרו וזה הוא זה שלא בסדר, אפילו לא לזקנות עם שקיות נייר חומות עמוסות מצרכים שניפנפו אחריו ביד רועדת. וזה לא מרשעות שהוא לא היה פותח את הדלת, כי בנהג הזה לא היתה אפילו טיפה אחת של רשע, זה היה מאידאולוגיה. והאידאולוגיה של הנהג אמרה שאם, נניח, העיכוב בהעלאת מישהו שאיחר הוא בקושי חצי דקה, והבנאדם שישאר מחוץ לאוטובוס יפסיד בגלל זה רבע שעה מחייו, זה עדיין יותר משתלם והוגן כלפי החברה לא לפתוח לו את הדלת. בגלל שאת החצי דקה הזאת מפסיד כל נוסע ונוסע באוטובוס. ואם, נניח, יש באוטובוס שישים אנשים שלא עשו כלום לאף-אחד והגיעו לתחנה שלהם בזמן, אז הם ביחד מפסידים חצי שעה, שזה כפול מרבע. זאת היתה הסיבה היחידה שבגללה לא היה פותח את הדלת אף-פעם. הוא ידע שלנוסעים בכלל אין מושג על הסיבה הזאת, וגם לא לאלה שרצים לידו ומסמנים לו שיפתח. הוא גם ידע שרובם חושבים שהוא סתם מניאק, ושהיה לו הרבה-הרבה יותר קל לתת להם לעלות ולקבל מהם תודות וחיוכים. רק שבבחירה שבין תודה וחיוך, לטובת החברה, לא היה לנהג ספק בכלל שהוא מעדיף את טובת החברה.

לבנאדם שהכי היה אמור לסבול מהאידאולוגיה הזאת של הנהג קראו אדי, רק שהוא, בניגוד לאנשים אחרים בסיפור, אפילו לא היה מנסה לרוץ אחרי האוטובוס מרוב שהיה עצלן ומיואש. אדי הזה היה עוזר טבח בפאב-מסעדה שקראו לו 'ביס-טרו', על שם המשחק מילים הכי מוצלח שהבעלים הטיפש שלו הצליח להמציא. האוכל במקום הזה לא היה משהו, אבל אדי עצמו היה בנאדם נחמד. כל-כך נחמד, שלפעמים, כשהיתה יוצאת לו מנה לא מוצלחת במיוחד, הוא היה מגיש אותה בעצמו לשולחן ומתנצל. זה היה באחת ההתנצלויות האלה שהוא פגש את האושר, או לפחות את הסיכוי לאושר, בצורה של בחורה שהיתה כל-כך חמודה שניסתה לגמור את הרוסט-ביף שהכין לה עד הסוף, אפילו שאדי ידע שהיה לו טעם של סוליה, בשביל שלא ירגיש רע. והבחורה הזאת, היא לא הסכימה להגיד לו את השם שלה או לתת לו טלפון, אבל היתה מספיקה מתוקה בשביל להסכים להיפגש איתו למחרת בחמש באיזשהו מקום שיקבעו מראש. הדולפינריום, אם להיות יותר מדויק.

לאדי הייתה מחלה. מחלה שבגללה החמיץ כבר די הרבה דברים בחיים. היא לא היתה מסוג המחלות שמתנפחים לך הפוליפים או משהו, אבל היא בכל זאת עשתה לאדי כבר הרבה מאוד נזק. המחלה הזאת גרמה לו תמיד לישון עשר דקות יותר מדי, ושום שעון מעורר לא יכול היה עליה. בגללה גם היה מאחר תמיד לעבודה ב'ביס-טרו', בגללה ובגלל הנהג שלנו, זה שהעדיף את טובת החברה על פני חיזוקים חיוביים ברמת הפרט. רק שהפעם, מכיוון שהיה מדובר באושר, החליט אדי לנצח את המחלה ובמקום לישון בצהריים, להישאר ער ולראות טלוויזיה, וליתר ביטחון הוא אפילו שם לעצמו ברתק, לא שעון אחד - שלושה, ועוד הזמין בטלפון השכמה. אבל המחלה הזאת היתה חשוכה מרפא. ואדי נרדם כמו תינוק הרבה לפני 'פיצוחי-קיק', והתעורר מזיע כולו לתוך צווחה מחרישת אוזניים של טריליון-מיליון שעונים, עשר דקות יותר מדי מאוחר. אדי יצא לרחוב בבגדים שאיתם ישן והתחיל לרוץ לכיוון תחנת האוטובוס. הוא כבר לא זכר איך רצים, והרגליים שלו התבלבלו קצת בכל פעם שעזבו את המדרכה. הפעם האחרונה בחיים שלו שרץ היתה לפני שגילה שאפשר לברוח משיעורי התעמלות, שזה בערך כיתה ו'. רק שבניגוד לשיעורי

ההתעמלות ההם, הפעם הוא רץ בכל הכוח. כי הפעם היה לו גם מה להפסיד. וכל הכאבים בחזה והציפצופים של ה'נובלס' היו קטנים אליו במרדף אחרי האושר. הכל, בעצם, היה קטן עליו חוץ מהנהג שלנו של קו 62 שבדיוק סגר את הדלת והתחיל להישלף מהתחנה. הנהג ראה את אדי במראה, אבל כמו שכבר אמרנו היתה לו אידאולוגיה, אידאולוגיה הגיונית שיותר מהכל הסתמכה על רדיפת צדק וחשבון פשוט. רק שלאדי לא היה איכפת מהחשבון הזה, פעם ראשונה בחיים שלו שהוא באמת רצה להגיע בזמן, ובגלל זה המשיך לרדוף אחרי האוטובוס, אפילו שלא היה לו סיכוי. באופן פתאומי המזל של אדי החליט לעזור לו, אבל רק חצי, כי מאה מטר אחרי התחנה, היה רמזור, והרמזור, שניה לפני שהאוטובוס הגיע, התחלף לאדום. אדי הצליח להדביק את האוטובוס ולגרור את עצמו עד הדלת של הנהג. הוא אפילו לא דפק על הזכוכית, מרוב שלא היה לו כוח, רק הסתכל בנהג בעיניים רטובות, ונפל על הברכיים, מתנשם וחונק. זה הזכיר לנהג משהו. משהו מפעם. עוד מהתקופה שלפני שרצה להיות נהג אוטובוס. כשעוד רצה להיות אלוהים.

הזכרון הזה היה קצת עצוב, כי הנהג לא נהיה בסוף אלוהים, אבל גם שמח, כי הוא נהיה נהג אוטובוס, שזה הדבר השני שהכי רצה. ופתאום הנהג נזכר איך פעם הבטיח לעצמו שאם בסוף יהיה אלוהים הוא יהיה רחום וחונן ויקשיב לכל ברואיו. וכשראה את אדי ממרומי כיסא הנהג שלו, כורע ברך על האספלט, הוא פשוט לא יכול היה יותר, ולמרות כל האידאולוגיות והחשבון הפשוט, פתח לו את הדלת. ואדי עלה ואפילו לא אמר תודה מרוב שלא היה לו אויר.

את הסיפור הזה הכי כדאי להפסיק לקרוא כאן, כי למרות שאדי הגיע לדולפינריום בזמן, האושר בסוף לא בא, בגלל שהיה לה חבר. רק שמרוב שהיתה חמודה לא היה לה נעים להגיד את זה לאדי, אז היא העדיפה להבריז. אדי חיכה לה על הספסל שקבעו כמעט ששנתיים. בזמן שישב הוא חשב לעצמו מחשבות מבאסות על החיים ואחר-כך גם הסתכל על השקיעה, שהיתה יחסית מוצלחת, וניזכר בהתכווצויות שרירים שהוא הולך לקבל עוד מעט. בדרך חזרה, כשכבר ממש התחשק לו להגיע הביתה, הוא ראה מרחוק את האוטובוס שלו עוצר בתחנה ומוריד נוסעים, וידע שגם אם היה לו כוח וחשק לרוץ, הוא בחיים לא היה משיג אותו. הוא המשיך ללכת לאט, מרגיש איזה מליון שרירים עייפים בכל צעד, וכשהגיע בסוף לתחנה, ראה שהאוטובוס עוד שם, מחכה לו. והנהג, למרות כל המילמולים הכועסים וההפצרות הקולניות של הנוסעים, חיכה שאדי יעלה ולא נגע בדוושה של הגז עד שמצא מקום לשבת. וכשהתחילו לנסוע, שלח לאדי איזה קריצה עצובה במראה שהצליחה להפוך את כל העניין הזה לכמעט נסבל.